



Testimonis de la fe: Simone Weil



En un món amenaçat pel deliri totalitari dels anys 30 i 40, emergeix una figura singular, una ferma defensora de la llibertat: Simone Weil. Des de ben jove, va fer seva la causa dels més desfavorits. Tanmateix, el seu compromís amb la lluita del proletariat no li impedí criticar obertament el règim de la flamant Unió Soviètica. En un context històric molt convuls, viatjà a Alemanya per analitzar l'ambient que estava catapultant el moviment hitlerià cap al poder. En plena recessió econòmica, les seves conviccions socials la portaren a treballar en les fàbriques Renault i Alstom per conèixer les precàries condicions de vida dels obrers. Pacifista convençuda, ajudà en tasques d'intendència en la Columna Durruti durant la Guerra Civil espanyola i s'escandalitzà per les actuacions dels milicians. Amb l'ocupació nazi de França, va haver de refugiar-se en la zona controlada pel govern de Vichy. Posteriorment, es va exiliar a Nova York i, finalment, a Londres on va col·laborar amb la *France Libre* del general De Gaulle. L'any 1943 va morir als 34 anys esgotada, després d'una trajectòria vital extenuant.

A més, aquesta activista va ser una gran intel·lectual dotada d'una ment brillant. Alumna d'Alain a l'*Ecole Normale Supérieure* de París, estudià filosofia a la *Sorbonne*, on coincidí amb Simone de Beauvoir. Weil va ser la primera de la promoció; mentre que a l'escriptora existencialista li correspongué el segon lloc.

La seva reflexió ha quedat recollida en una ingent producció publicada pòstumament. Les seves obres completes s'estenen en setze volums que inclouen articles, cartes,

poemes, anotacions, assaigs i una obra de teatre. Es tracta d'una obra fragmentària, inacabada i poc sistemàtica que aborda temes diversos com la guerra, el colonialisme, el treball, la lluita sindical, la filosofia grega o la política.

L'any 1947, la publicació –per iniciativa de Gustave Thibon– d'una selecció de fragments dels *Cahiers* de Simone Weil (*La gravetat i la gràcia*) va generar una autèntica commoció. Sorprenentment, Déu, la gràcia o la creu formaven part de les reflexions d'una pensadora que s'havia definit com agnòstica o, fins i tot, atea. Poc després, el dominic Joseph Marie Perrin va publicar una sèrie de cartes (*En espera de Déu*) on Weil relatava els seus contactes amb el catolicisme: en una processó de pescadors a Portugal, a la Porciúncula d'Assís i durant la celebració de la Setmana Santa a l'abadia de Solesmes.

Simone Weil representa un clar exemple d'una espiritualitat forjada a les afores de la comunitat de creients; en el llindar, com diria ella; en l'atri dels gentils, com plantejava el papa Benet XVI; o en les perifèries, com reivindica el papa Francesc.

Havia cercat a les palpentes (Ac 17, 27) la transcendència per mitjà del seu sincer anhel de veritat, del seu compromís amb la justícia i també a través de la contemplació de la bellesa del món. Però va experimentar un encontre personal amb Jesucrist i trobà en el cristianisme un univers semàntic que li permeté articular la seva inquietud pel patiment humà. No obstant això, cercà la llum inherent en altres tradicions, esdevenint una precursora del diàleg interreligiós.

El testimoni d'aquesta autora pot ajudar els qui cerquen l'Absolut tot i ser reticents amb la dimensió institucional de l'Església. També els qui, compromesos en la vida eclesial, volen aprofundir en l'experiència de Déu i es preocupen per transmetre la fe en un llenguatge significatiu per al nostre món secularitzat.

En resum, Simone Weil és alhora una activista compromesa amb els problemes del seu temps, una lúcida pensadora i un referent espiritual del segle XX. La seva experiència esdevé profètica per al cristianisme del segle XXI "que serà místic o no serà" (Karl Rahner).

**T'ha interessat aquest contingut? Subscriu-te al nostre butlletí electrònic.
Cada setmana, l'actualitat de l'Església diocesana al teu correu.**

subscriu-t'hi



Dr. Josep Otón i Catalán

Josep Oton és doctor en Història, catedràtic d'ensenyament secundari i professor a l'ISCREB des de l'any 2002. És autor de nombroses obres sobre la interioritat, l'espiritualitat i la mística. Va dedicar la seva tesi al pensament de Simone Weil sobre la qual ha escrit diversos llibres i articles. Cal destacar "Simone Weil, el silenci de Déu" publicat per Fragmenta editorial. Ha impartit les següents assignatures: Història de l'espiritualitat, Bíblia i interioritat, Història de l'Església I i II, i Noves religiositats.

Ha publicat *Vigías del abismo. Experiencia mística y pensamiento contemporáneo*; *La interioridad: un paradigma emergente*; *Simone Weil: el silencio de Déu*; *Històries i personatges. Un recorregut per la Bíblia*; *Simone Weil: experiència i compromís*; *Històries i personatges. Un recorregut per la Bíblia*; *El reencantament postmodern*.

Ha obtingut els premis Serrat i Moret, Joan Profitós, Càtedra Victoriano Muñoz (UPC), Assaig bíblic i Joan Maragall.

Programes formatius relacionats amb aquest article:

- Batxillerat en Ciències Religioses (modalitat presencial)
- Batxillerat en Ciències Religioses (modalitat on-line)
- Evangelis Sinòptics i Actes
- Moral de la Vida (Bioètica)